

SOL YANIM

Kültür - Sanat - Edebiyat

Ayşenur KAPLAN

YORGUN RUHLARA

Ufukta dans eden akşam güneşi ve yeryüzündeki insanlara fısıldayan tatlı meltem... Güvercinler baharın gelişini kutluyor sanki. Gökyüzü bunlar hariç durgun; tabii bulutlar bin bir anlam gizli bakışları ile gölgeliyor insanları. Kimi umursuyor, kimi farkında bile değil. Sonbahar ve ilkbaharın keşişimi gibi gökyüzü. Ne soğuyor ne ısınıyor tek fark kahveler kendini yeşillere; beyazlara ve hatta pembelere emanet ediyor. Ne şaşırtıcı değil mi ama? Kendine has hüznün yine kendine has bir enerjiye teslim oluyor.

Bankta oturan genç kadın omuzlarını üzerindeki saçları ile oynarken kafası tekrar karışıyor. Başını gömdüğü düşünceler deryasından kaldırdığında asfaltın ve betonların grisinden sonra can alıcı parlak renklerle göz göze geliyor. Bulutların yoğun baskısı arasında boğulduğunu hissediyor... O alışkın değil ki böyle renk renk bakışlara, beton binalardan sonra. Ufuktaki güneş küçük bir çocuk gibi bulutlar ile oynuyor ve kahkahaları huzmeler halinde yeryüzüne düşüyor ve genç kadın sessizce yerinden kalkıyor. Bu kadar düşünmek bu kadar düşlemek yoruyor ve bittabi yoruluyor.

Maratondan ibaret olan hayatta ruhunu tekerlekli sandalyeye mahkûm bırakılmış ve bırakmış tüm kadınlar gibi yorgun olan genç kadın yerinden kalktı ve yoluna devam etti...

Bedenine kıyasla ruhu kısıtlanmış tüm kadınlara....

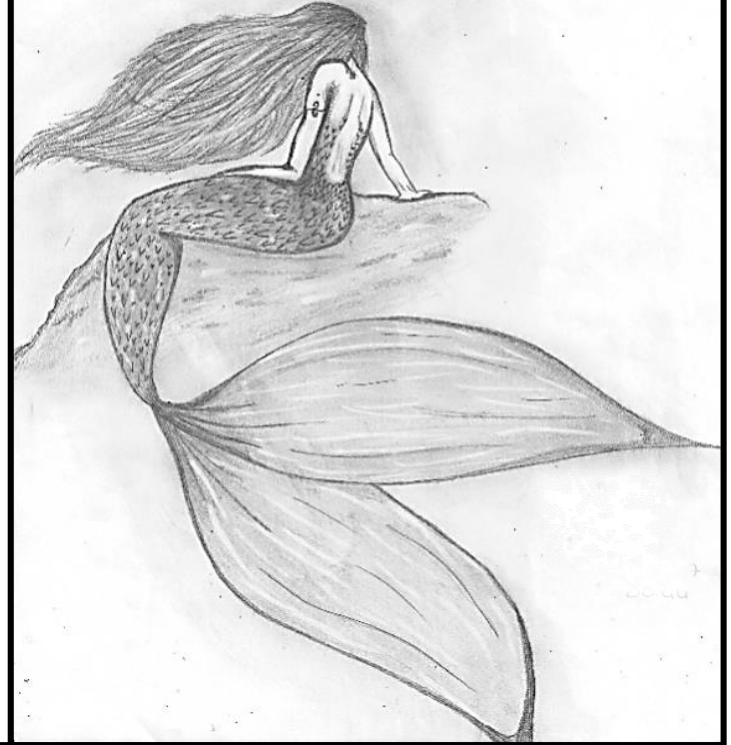
Aleyna ÜLGÜ
TEBESSÜM

Sokakta yürüyordum üzgündüm. Çünkü işten kovulmuştum. Canım sıkırken yaptığım şeyi yapıyordum. İstiklal 'de yürüyordum İstiklal her zamanki gibi çok kalabalıktı. Bir koşuşturma vardı. Herkes evlerine ailelerine ya da yalnızlıklarına doğru yürüyordu. Sağıma baktığımda bir grup genç aralarında konuşarak yürüyordu. Bir an düşündüm ve kendime sordum, insanlar sadece kendilerini mi düşünmeli, yoksa başkalarını da düşünmeli mi? Çünkü patronum sadece kendini düşünerek beni işten kovmuştu. Sonra tekrar yürümeye başladım. Karşımda beş-altı yaşlarında bir dilenci kız gördüm. Ona cebimden çıkardığım bozuklukları uzattım. Dilenci kız bana gülümsedi, evet tanımadığı bir yabancıya gülümsedi.

Bir an dedim ki: "Keşke herkes bu kadar masum olsa!" birden bir iki hafta önce benim için çok önemli olan birinin kalbini kırdığımı hatırladım. Arkadaşımı arayıp özür diledim. Onu kırdığım için üzülmediğimi söyledim. Arkadaşım özürümü kabul etti. Ne kadar geç olursa olsun yine de af dilediğim için mutlu oldum. Her öğlen yemek yediğim lokantada garsona yüklü bir bahşiş verdim. Garson mutlu oldu. Bir aydır ilk defa bu kadar yüksek bahşiş alıyordu. Garson eve giderken sokağın başında dilenen yaşlı adama bahşişinin bir kısmını verdi. Adam iki gündür hiçbir şey yememişti. Garsonun uzattığı parayla karnını doyurdu. Yaşlı adam caddede yürürken soğuktan titreyen bir köpek gördü. Onu kucağına aldı. Evine doğru yol aldı. Adamın evi bir apartmanın bodrum katında olan küçük bir odaydı. Ama yine de dışarıdan sıcaktı. Köpeğin karnını doyurdu ve onu ısıttı. Köpek de mutlu olmuştu. Odanın içinde koşuşturup duruyordu.

Saat gece yarısını geçmişti. Birden binayı duman kapladı. Köpek dumanın kokusunu alınca yaşlı adamı uyandırdı. Adam da köpek sayesinde bütün binayı uyandırdı. Bu sayede herkes kendini ve sevdiklerini kurtardı. Bir küçük kızın gülümsemesi günün sonunda herkesi mutlu etti.

Sena TÜRKMETİN

NUREFŞAN

DELİ ADAMIN EVİ

Çatısı akan bir evde otururdu
Her günü, damlaların sesini
Müziğe benzetmekle geçirdi
Ya da şiir okurdu bazen damlalar
Belki tertemiz mısralar verirdi bulutlar ona

Gözlerinin görmemesine sevinirdi
Tutmayan ellerine gülerdi

Derlerdi ki,
Şurada bir adam var
Adam ama belli ki deli bir adam

Gitmeyin derlerdi çocuklarına çoğu
Gitmeyin!
Elleri tutmayan gözleri görmeyen
Deli adam sizi alır
Gitmeyin!

Yalnız, biri her çarşamba yemek verirdi
Evini temizler, saçını tarardı
Yeni şiirler için
Dolan kovaları boşaltırdı, yeni besteler için

Gülümserdi hep
Elleri tutmayan gözleri görmeyen adam
Gülümserdi -deli adam-

Tertemiz dururdu evi
Taranmış saçlarıyla beklerdi
Gülümserdi
Müjdesini beklerdi.

Üşüdüm çok, rüzgârlar var.
Ateşim düşmüyor, şu kış ayında
İnatlaşsam da her konuda,
Islanacak paçalarım.
Yine sıkışacak göğsüm
Birbirine girecek zihnim
Bir ferahlatıcı esinti sanki yaz ayında
Önemi yok artık eskisi gibi,
Araya soğuk kışlar girdi ki
Camdan ağlayarak düşünüyorum karları
Verdiği soğukluk yine üşütüyor kalbimi
Zamanın bir oyunu bütün bu olanlar
Hiç gelmeyecek gibi direnen ah o yazlar;
Bir gün o karları eritecek ki
Yine, rüyamda mutlu sonları hayal ederek,
Bir kış da yaz edip kendini ilkbahara vuracak.

Neşe, insanı her an güçlü kılan duygudur. İnsanlar içinde ne kadar hüznü ve öfke hissederseniz hissetsinler bunları kimseye yansıtmadan sadece bu duyguları bastırır gökyüzüne umutla bakarak inadına neşe saçarlar. Ama onların içine bir inerseniz, onların aslında ne kadar hüznü insanları olduklarını anlarsınız. Bir ağaç düşünün, yakından bakıldığında çok güldür ama o kocaman gür ağacın derinlerine indiğinde onu ufak ufak, parça parça yiyen irili ufaklı kurtçuklar ve yaratıklar görürsünüz. Bunlar o insanların ömürlerinden, gecelerinden dakikalarca, saatlerce yiyen hisler ve duygulardır. O insana: "Hayalin var mı?", "Ya da hiç hayal kurdun mu?" dersiniz onları mutlu eden ufak tefek hayallerden veya hayal kurmayı sevmeyen ve onları mutsuz edeceklerini bildiği için hayal kurmaya bile korkar olan insanları görürsünüz. Onların dünyasında başka hiçbir şey bulamazsınız çünkü kaybetme korkuları çok fazladır. Onlarla çok iyi dostlar olabilirsiniz. Ama onlarda delicesine dalgali bir deniz misali öfke vardır. Belki de bu bazı hislerini gizlemelerindedir. Fakat o dalgali denizin içine girip ne olursa olsun o denizde yelken açarsanız, aradaki dalgalar diner dinmez gecenin karanlığını aydınlatan ay gibi ışıltılı mutlulukları, her bir kayan yıldız için tutulup gerçekleşmesi beklenen dileklerin, deniz ile sesi adeta bir cümbüş haline gelen martılar misali uçuşan hayalleri, gökyüzünü ışılatan yıldızlar gibi parıldayan umutları, bulabilirsiniz. Ama sakın onlara ihanet etmeyin. Onun için kin ve nefret ile doldurmayın, yoksa o denizin içinde alabora olur, nerede olduğunuzu bulamazsınız. Dediğim gibi insanlara önyargılı davranmayın neşe ile yaklaşın doğru dürüst bir dost olup insanların sonsuz, en güzel ve saf duygularını hissederseniz emin olun o uçsuz bucaksız denizin en güzel sahillerinde gezinir umutların ne kadar güzel olduğunu, sahillerde bulduğunuz deniz kabuklarının bile kulağınıza fısıldadığı güzel şarkıları, o sakın denizin içine daldığımızda gözünüze hitap eden ahenkle adeta dans eden rengarenk balıkları görürsünüz. Bunlar gibi nicesini hissetmek için keşfedin arkadaşlar neşe ile mutlulukla, "önyargısız" gidin ve insanların kalbindeki çağlayan denizi keşfedin...

Akşamın gelişi gökyüzünün iki gelinini bir araya getirmekteydi. Ay yeni gelirken güneş terk ediyordu uçsuz bucaksız semayı. Gökyüzünün alacalı renk cümbüşü yavaş yavaş sönüyordu. Çiçekler kâh soğuğun kâh pastırma sıcaklarının etkisinde sarhoş oluyorlardı. Yeşil, kendini kaybediyor ve gitmekte olan yazın hasretiyle bir ömrü daha tüketip, sararıyor ve buruşuyordu. Kahverengi tüm tonlarıyla soğuğa kucak açmış bir bahar yaşıyordu. Sonbahar! Vedaların mevsimi. Her veda geldiği kapıya bir merhaba gebe bırakıyordu. Sessiz sessiz geldiği kapıları büyük bir gümbürtüyle çalıyor ve bir bir kopartarak ardına katıyordu. Havanın kafası bozuk, rüzgârlar hüznüydü. Gökyüzü her damlasını yeryüzünün bağına akıtıyordu.

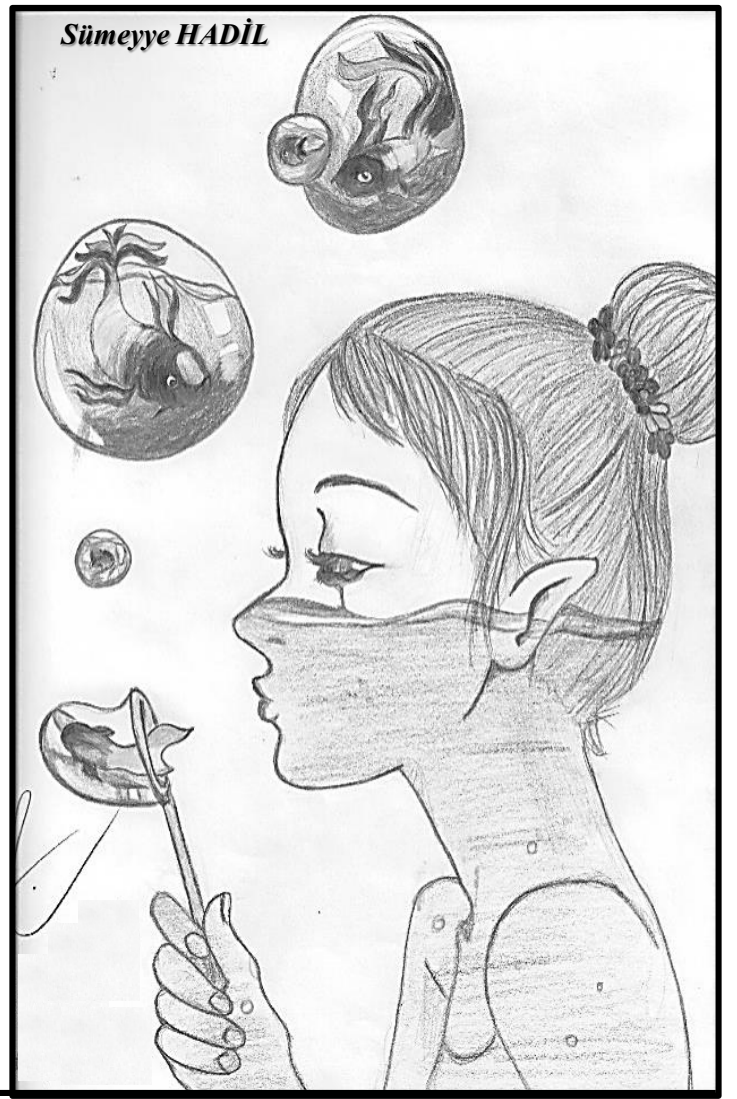
Bu mevsimde her şey bambaşka idi. Kalemde kâğıda damlayan her mürekkep tanesi gibi gökyüzü de ara sıra bereket tanelerini özgür kılıyordu. Kuşlar uzak diyarlara göçüyor, yazın yerinde duramayan ruhu yerini melankoliye teslim ediyordu. Tıpkı bir genç kıızı yılların sarartıp soldurduğu gibi...

Bu mevsimde kimse melankoliyi sorgulamıyor, yalnızlara laf atmıyor ve sanki kötü bir şeymiş gibi yargı dolu bakışlar savurmuyordu mutsuzlara.

Ve şimdi gökyüzünün alacalı moru yerini zifiri karanlığa bırakıyordu. Ay elinde makası ile zifiri karanlığa kendi gelinliğini biçer gibi yer biçiyordu. Duvağını yeryüzüne sermiş loş bir ışıkla parlıyordu karanlığın içinde. Ufak bir melodi çınladı genç kızın kulaklarında, dingin ve rahatlatıcı. Kırkların ortasında diz çökmüş olan kız çocuğu yavaşça kıpırdandı. Ayın duvağı saçlarına düştü ve akları davet etti. Faili meçhul melodi tekrar çınladı, tekrar ve tekrar. Ayaklarının üzerinde doğrudu yavaşça bir adım diğerini kovaladı. Bir akşam daha kendini gecenin kollarında feda etti.

Betül ERTEKİN
PARÇA

Parçalar diyorum.
Hani bazen defalarca dinlenen üzerinden yıllar geçse bile vazgeçilemeyen.
Sanki sustuğumuzda içimizde kopan ne varsa onlara geçmiş gibi.
Bazen bir yağmur gibi hem huzur hem karamsarlık çöktüren.
Bazen de gökyüzü gibi güneş saçan.
Ama hep bir biz, hep içimizi ısıtıyor.
Çoğu zaman dünyayı sessize alan iç sesimiz gibi.
Ama hep bizden bir parça.
Bildiğim tek şey zaman geçer, mevsimler geçer, meyve veren ağaçlar küser .
Şarkılar öyle değildir asla gitmez.
Her parça bir nebze ben,
Her notada biraz daha tamamlanıyor eksik yanım.
Notalar olmuş yerim yurdum.
Notalar olmuş kelimelerim.

Zeynep CANSIZ
KADAR MUTLUYUM

Ben bir kaçağın sınırı geçtiğindeki umut
Kadar mutluyum
Bir bebeğin meleklerle olan gülüşü
Kadar mutluyum
Asker bekleyen yarenin sevinç gözyaşı
Kadar mutluyum
Ölü bir insanın bedenindeki huzur
Kadar mutluyum
Bir ağaca can veren insan
Kadar mutluyum
Hasta insanın şifa bulduğundaki heyecan
Kadar mutluyum

Bengi Su TAYLAN
DİZELERİN HİSLERİ

Okuduğunuzda duygularınızı harekete geçiren kelimelerin bir bütünüdür şiir. Şiir ruhun bile kendine ifade etmeye çekindiği duyguları kağıda dökmektir. Şiir, penceresi dahi olmayan odaya güneş ışığı sızdırmaktır. Hissetmektir... Şair ise duygularını dize dize döker kağıda; mutluluğunu, yalnızlığını, aşklarını... Yani ne varsa insana dair, döker şair kağıda gözyaşı gibi. Bizim şiirlerimiz her duyguyu barındıran , zengin bir şair yelpazesine sahiptir.

Hadi gelin şiirleri hissedelim...

Ceren BERBEROĞLU
HAYAK KIRIKLIĞI

Kırılmak nedir?

Ne kolay değil mi? Kırılmak, kırmak... İnsanlar ne kadar basite alıyor.

Hâlbuki ufacık önemsiz şeylere bile kırılıyorsun, diyorsunuzdur.

Kim bilir sizin için önemsiz meseleler bir başkası için çok önemlidir. Bencil yaşıyoruz! Ne kadar paylaşıp da benciliz aslında. Kimsenin acısını, mutluluğunu, hayallerini ya da derdini dinlemiyoruz. Kendi anne ve babalarımızın bile haberleri yok birçok şeyden, anlatmaya çabalasak: “Sus, sonra!” gibi sözlerle erteliyorlar. Bilmiyorlar ki biz bunlara bile alınıyor ve herkesten geri çekiliyoruz. Dardimizi anlatabildiğimiz kim varsa ona sığıyoruz yoksa da git gide içe kapanıyoruz.

Peki, siz en son neye kırıldınız? Ne diye önemsiz hissettiniz kendinizi?

Bir şeye heves ediyorsunuz onun için çabalyorsunuz ama karşılığını alamıyorsunuz. Ben yok sayıldım.. Yarışma sınavı var dediler, kitap okuduk o kadar çabaladık yaz boyu bunun için, bazen kelimeler ağır geldi bazen anlayamadık sorular sorduk ya da kendimizi bulduk. Ama bir şekilde bunun için çabaladık. Sınava dahi giremedik. Haber gelmedi, bütün çabalarımızı çöpe attılar. Hayal kırıklığı yaşadık. İşte onlar bunu ne kadar önemsiz görüyorlar ama biz önem verdik, çabaladık. Sırf büyükler diye bizi hayal kırıklığına uğratmaya hakları yoktu.

İrem YILDIZ UÇURTMA AVCISI

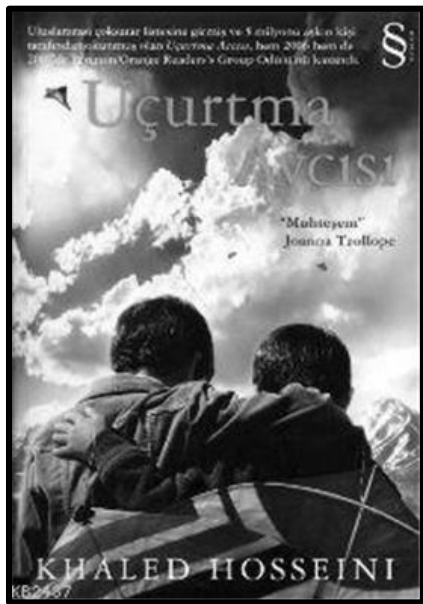
“Uçurtma Avcısı”, Halit Hüseyi ‘nin (Khaled Hosseini) tüm dünyayı etkileyen 2003 yılında yazdığı ilk roman oldu. Asıl mesleği doktorluktu. İlk romanını yazarak artık bir romancı da oldu. Bu romanında kültür çatışması, ırkçılık vs. konuları ele alarak farklı bir yaklaşım getirdiğini söyleyebiliriz. Kitabın çok ses getirmesi üzerine 2007 yılında filmi yapılmış, film pek çok dalda ödül kazanmıştır.

Romanda Hasan ve Emir adlarında iki çocuğun hikâyesi anlatılıyor.

Aralarında geçen dostluk çok garip ve olağanüstü. Hasan, sevdiklerine bağlı ve onlara değer veren bir çocuk. Emir ise okumayı yazmayı seven ancak kıskançlığından dolayı arkadaşına ihanet edebilecek bir karakterde.

Aslında her şey Emir’in Hasan’a ihanetinden sonra başlar. Emir Hasan’ın başına gelen korkunç bir olaya tanıklık ettiği halde ona yardım etmez. Yıllarca bu olayın pişmanlığı içini kemirir. Yakasına yapışan bu pişmanlıktan kurtulmak için karşısına bir şans çıkacaktır yıllar sonra. Hasan ölmüştür ve oğlu sahipsiz kalmıştır. Emir çocukluğunda yaptığı büyük hatayı telafi eder ve yetim Socrap ‘ ı büyütmeğe karar verir. Böylece çocukluk arkadaşının onun affetmesini umar.

Oldukça sevilen romanda yazarın okuyucuyu yormayan, akıcı bir dili vardır. Romanda hayatta yaptığımız bir ihanetle pişmanlık duyup hayatımız boyunca vicdan azabıyla yaşamamız verdiği his olduğunda huzurumuzu kaçırarak.

Melike KILIÇ OKUYALIM, OKUYALIM DA NE OKUYALIM?

Kitap okumak insanı insan yapan başlıca faaliyetlerden. Okudukça zihinlerimizin bizi bambaşka ufuklara taşıdığını fark ederiz. Kitap okuyan insanların dili daha doğru ve etkili kullandıklarına, hem bilgi hem de duygu dünyalarının okumayanlara göre çok zengin olduğuna hepimiz şahit olmuşsunuzdur.

Kitap okurken seçici olmak en az kitap okuma alışkanlığı kazanmak kadar önemli bizler için. Bu röportajımızda daha çok gençlere hitap eden popüler aşk- gençlik romanlarının bir değerlendirmesini yaptık arkadaşlarımızla. İyi okumalar dileriz...

Melike Kılıç: Son yıllarda çok popüler olan gençlik, aşk kitapları hakkında bilginiz var mı?

Bengi Su Taylan: Evet benim daha önce okuduklarım oldu. Ayrıca okulda da pek çok arkadaşımın bu tarz kitapları okuduğunu görüyorum.

M.K: Okuduğunuz kitapları sanatsal ve fikri yönden zengin buldunuz mu?

Tuğçe Adan: Zaman ayırıp okuduğumuz eserlerin bizim düşünce dünyamızda ve sanat zevkimizde ilerleme sağlaması gerekir ama bu kitapların öyle bir yönü olduğunu düşünmüyorum. Pek çoğu basmakalıp olaylarla dolu bence. Ayrıca sanat eseri tüm zamanlarda değerini korur. Bu tarz kitaplar bir anda popüler olup unutuluyor.

M.K: Kitapların dil ve anlatım özelliklerinizi nasıl buluyorsunuz?

B.S.T: Benim okuduklarımda anlatım bozuklukları ve dilin yanlış kullanımına çok fazla örnek vardı. Özensizce yazılmış kitapların gençlerin de dillerini doğru kullanmalarına olumsuz yönde etki ettiğini düşünüyorum. Tıpkı bazı TV programları ve diziler gibi.

M.K: Bu kadar eleştirilen kitapların çocuklar ve gençler tarafından çok rağbet görmesini neye bağlıyorsunuz?

İrem Nur Atar: Konularını gençlerin en çok ilgilendikleri aşk, kurallara karşı olmak, büyüklerle ve kendi aralarında yaşadıkları çatışmalardan aldıkları için çok okunuyor olabilir. Bir de bu tarz kitaplarda betimlemelere, ruhsal çözümlere çok yer verilmiyor. Böyle olduğu için de okumak bir dizi izlemek kadar kolay geliyor.

M.K: Sizce iyi bir kitap okuyucuya ne katmalıdır?

T.A: İyi bir kitabı okuduktan sonra zihninizde bazı taşların yerinden oynadığını hissedersiniz. Her kitapta bakış açınız biraz daha gelişir.

M.K: Gençlerin genel fikri kitap okumanın eğlenceli olmadığı yönünde siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

B.S.T: Kitap okumayan insanlar bilhassa kitap okumayı bilmeyen insanlar eğlenmeyi fiili bir durum olarak görüyorlar ama bence insan okurken de zihinsel olarak eğlenebilir, dinlenebilir. Ayrıca okumak eğlence amaçlı bir şey değildir. İnsanı okuduğu şey bazen zorlamalı, düşündürmeli, bazen de kafasını karıştırmalı, yormalıdır.

M.K: Doğru kitabı nasıl bulabiliriz sizce?

İ.N.A: Etrafımızda kitap zevkine güvendiğimiz büyüklerimiz ve arkadaşlarımıza danışabiliriz.

Ayrıca iyi kitaplar okudukça o kitapların bizi yine iyi kitaplara yönlendirdiğini görürüz.

M.K: etrafınızda aradığınız kitaplara ulaşabilecek imkânlarınız var mı?

T.A: Okulumuza yakın bulunan halk kütüphanesi var. İlçemizde bir kitap kafe var, kitaplara ulaşmak ve okumak için güzel bir ortam. Okul kütüphanemizde de çok güzel kitaplar bulunmaktadır.

M.A: Sevdiğiniz yazar ve kitaplardan bizlere tavsiyede bulunabilir misiniz?

B.S.T: Yaşar Kemal- İnce Memed, Sait Faik Abasıyanık’ın hikayeleri.

İ.N.A: Cahit Zarifoğlu -Yedi Güzel Adam

T.A: İhsan Oktay Anar -Pusulı Kıtalar Atlası , Şermin Yaşar- Tarihi Hoşça Kal Lokantası

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Elif BULUT

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek KOÇ

YAYIN KURULU

Elif BULUT

Şafak AYYILDIZ

Dilek KOÇ

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07